

Sprawa C-601/20

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Data zgłoszenia:

13 listopada 2020 r.

Sąd odsyłający:

Tribunal d'arrondissement (Luksemburg)

Data wydania postanowienia odsyłającego:

13 października 2020 r.

Strona skarżąca:

SOVIM SA

Strona pozwana:

Luxembourg Business Registers

Postanowienie 2020TALCH02/01568 w sprawie gospodarczej wydane na podstawie art. 7 ust. 3 i art. 15 ust. 5 loi instituant un Registre des bénéficiaires effectifs (ustawy o utworzeniu rejestru beneficjentów rzeczywistych, zwanego dalej „RBR”) z dnia 13 stycznia 2019 r.

[...]

W sprawie [...]

pomiędzy:

Spółką akcyjną **SOVIM SA**, z siedzibą w L-2449 Luxembourg; [...];

strona powodowa [...]

oraz

Zgrupowaniem interesów gospodarczych **LUXEMBOURG BUSINESS REGISTERS**, w skrócie **LBR**, z siedzibą w L-1468 Luxembourg [...]

strona pozwana, [...]

[...]

Po wysłuchaniu przedstawicieli stron na rozprawie w dniu 13 października 2020 r., [...]

Sąd na rozprawie jawnej w dniu dzisiejszym **[Or. 2]**

wydał następujące **postanowienie**:

Okoliczności faktyczne

Pismem z dnia 12 sierpnia 2019 r. skierowanym do rejestru beneficjentów rzeczywistych (zwanego dalej „RBR”) spółka akcyjna SOVIM SA złożyła wniosek o ograniczenie dostępu do informacji dotyczących jej beneficjenta rzeczywistego na podstawie art. 15 ustawy z dnia 15 stycznia 2019 r. o utworzeniu rejestru beneficjentów rzeczywistych (zwanej dalej „ustawą”).

Pismem poleconym z dnia 6 lutego 2020 r. zgrupowanie interesów gospodarczych LUXEMBOURG BUSINESS REGISTER (zwane dalej „LBR”), będące podmiotem zarządzającym RBR, odmówiło uwzględnienia tego wniosku.

[...]

Żądania i zarzuty stron

Spółka SOVIM wnosi przede wszystkim o ustalenie, że art. 12 lub 15 ustawy naruszają prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, prawo do ochrony danych lub do skutecznego środka zaskarżenia, i w związku z tym odstąpienie od stosowania tych przepisów i uznanie, że informacje przekazane przez spółkę SOVIM zgodnie z art. 3 ustawy nie będą publicznie dostępne w RBR.

Tytułem żądania ewentualnego wnosi do sądu o przedłożenie Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zwanemu dalej „TSUE”) [...] niezbędnych pytań.

Tytułem dalszego żądania ewentualnego wnosi o stwierdzenie, że w niniejszej sprawie istnieje niewspółmierne ryzyko w rozumieniu art. 15 ust. 1 ustawy, a w konsekwencji o nakazanie LBR ograniczenia dostępu do informacji, o których mowa w art. 3 ustawy, i nakazanie złożenia wyroku, który ma zostać wydany w aktach dotyczących SOVIM znajdujących się w posiadaniu LBR.

Na poparcie swojego wniosku spółka SOVIM twierdzi, że udzielenie publicznego dostępu do tożsamości i danych osobowych beneficjenta gospodarczego, przekazanych RBR, narusza jego prawo do ochrony życia prywatnego i

rodzinnego, o którym mowa w art. 8 europejskiej konwencji praw człowieka, art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 11 ust. 3 konstytucji.

Zwraca ona uwagę na to, że celem realizowanym przez dyrektywę 2015/849 w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającą rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającą dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (zwaną dalej „dyrektywą 2015/849”), zmienioną dyrektywą 2018/843, na podstawie której ustawa została wprowadzona do prawa luksemburskiego, jest wskazanie rzeczywistych beneficjentów spółek wykorzystywanych [Or. 3] do celów związanych z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu, a także zapewnienie bezpieczeństwa w stosunkach handlowych i zaufania do rynków.

Tymczasem nie określono, w jaki sposób dostęp publiczny bez jakiegokolwiek kontroli nad udostępnianiem danych zawartych w RBR umożliwia osiągnięcie tych celów. Przeciwnie, stanowi on poważną i nieproporcjonalną ingerencję w życie prywatne beneficjentów rzeczywistych, która jest niezgodna z wyżej wymienionymi przepisami.

Spółka SOVIM uważa również, że publiczny dostęp do RBR stanowi naruszenie art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, mającego takie samo znaczenie i zakres jak art. 8 europejskiej konwencji praw człowieka. Upublicznienie RBR stanowi dodatkową ingerencję, która jest niepotrzebna, ponieważ nie zwiększa skuteczności walki z praniem pieniędzy w porównaniu do sytuacji z dostępem ograniczonym do władz.

[...] [Rozważania dotyczące krajowego prawa konstytucyjnego]

Spółka SOVIM twierdzi następnie, że publiczny dostęp do danych osobowych zawartych w RBR stanowi naruszenie szeregu podstawowych zasad określonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (zwanym dalej „RODO”).

I tak, stanowi on naruszenie zasady minimalizacji danych, ustanowionej w art. 5 ust. 1 lit. c) RODO, nie tylko w kategoriach ilości dostępnych danych, ale również w kategoriach dostępu publicznego do tych danych, jako takiego, w szczególności przez to że taki dostęp nie jest konieczny do pomyślnej realizacji celu w postaci walki z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu.

Publiczny dostęp do danych RBR jest sprzeczny również z art. 25 RODO, który wymaga wdrożenia odpowiednich środków technicznych i organizacyjnych, aby domyślnie przetwarzane były wyłącznie te dane osobowe, które są niezbędne dla osiągnięcia każdego konkretnego celu przetwarzania.

Następnie spółka SOVIM stwierdza, że dostęp publiczny do RBR stanowi naruszenie art. 14–22 RODO.

Ustawodawcy luksemburskiemu zarzuca się, że nie wdrożył środków bezpieczeństwa pozwalających na ustalenie tożsamości każdej osoby zwracającej się o dostęp do informacji RBR, w szczególności poprzez wprowadzenie wymogu rejestracji na stronie internetowej RBR w celu uzyskania dostępu do zarejestrowanych danych. Spółka SOVIM uważa również, że niewymaganie uzasadnionego interesu przy dostępie do danych RBR jest sprzeczne z intencją prawodawcy europejskiego.

Spółka SOVIM twierdzi, że doszło do naruszenia zasady ograniczenia danych określonej w art. 5 ust. 1 lit. c) RODO, ponieważ nie można zagwarantować, że dane zawarte w RBR, które są udostępniane publicznie, będą wykorzystywane w konkretnych, wyraźnych i prawnie uzasadnionych celach. **[Or. 4]**

Spółka SOVIM przyjmuje też za podstawę swojej argumentacji art. 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, który jest naruszany przez swobodny dostęp publiczny do danych osobowych beneficjentów rzeczywistych.

Wreszcie spółka ta zastanawia się nad przestrzeganiem art. 6 ust. 1 europejskiej konwencji praw człowieka, przyznającego prawo do skutecznego środka zaskarżenia w rozsądnym terminie, podczas gdy z jednej strony LBR dysponuje nieograniczonym terminem na wydanie decyzji w przedmiocie wniosku o ograniczenie dostępu, a z drugiej strony odwołanie od decyzji LBR należy wnieść pod rygorem prekluzji w terminie 15 dni od doręczenia decyzji o odmowie.

To samo prawo jest również zagwarantowane w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Jeśli chodzi o istotę sprawy, spółka SOVIM uważa, że jej beneficjent rzeczywisty jest narażony na niewspółmierne, rzeczywiste i aktualne ryzyko, ponieważ istnieje ryzyko porwania beneficjenta rzeczywistego i jego rodziny, z uwagi na to że poruszają się oni lub mieszkają na kontynencie afrykańskim, w szczególności w Afryce Wschodniej, gdzie liczba porwań ludzi przez grupy terrorystyczne dla okupu stale rośnie.

Wniosek o ograniczenie dostępu powinien zatem zostać uwzględniony.

Na rozprawie w dniu 13 października 2020 r. spółka SOVIM zwróciła się do sądu aby ten, przed podjęciem dalszego postępowania w sprawie, skierował do TSUE szereg pytań w trybie prejudycjalnym.

[...]

LBR, jako podmiot zarządzający RBR, nie zajął stanowiska co do istoty sprawy, a w kwestii pytań prejudycjalnych proponowanych przez spółkę SOVIM zdał się na rozważę sędziego.

Ocena

Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy, „zarejestrowany podmiot lub beneficjent rzeczywisty może wystąpić, w indywidualnych przypadkach i w wyjątkowych okolicznościach opisanych poniżej, w drodze należycie uzasadnionego wniosku skierowanego do podmiotu zarządzającego, o ograniczenie dostępu do informacji, o których mowa w art. 3, wyłącznie do organów krajowych, instytucji kredytowych i instytucji finansowych oraz do komorników sądowych i notariuszy działających w charakterze osób sprawujących funkcje publiczne, jeżeli dostęp bez takiego ograniczenia narażałby beneficjenta rzeczywistego na niewspółmierne ryzyko, ryzyko nadużycia finansowego, porwania, szantażu, wymuszenia, nękania, przemocy lub zastraszenia, bądź jeżeli beneficjent rzeczywisty jest osobą małoletnią lub z innych względów nieposiadającą pełnej zdolności do czynności prawnych”.

Artykuł ten nakłada na LBR, a w przypadku odwołania od decyzji odmownej, na sędziego kierującego izbą gospodarczą tribunal d'arrondissement (sądu okręgowego), obowiązek zbadania w każdym konkretnym przypadku, z uwzględnieniem czynników subiektywnych, istnienia wyjątkowych okoliczności uzasadniających ograniczenie dostępu do RBR. **[Or. 5]**

Należy zauważyć, że zgodnie z postanowieniem z dnia 24 stycznia 2020 r., [...] tribunal d'arrondissement (sąd okręgowy) [...] zwrócił się już, w sprawie, w której wniesiono takie same żądania, z szeregiem pytań prejudycjalnych dotyczących wykładni pojęć „wyjątkowych okoliczności”, „ryzyka” i „niewspółmierności” w kontekście ustawy, w następującym brzmieniu:

[...]

[...] **[Or. 6]** [...]

[...]

[...] **[Or. 7]** [...]

[Brzmienie pytań prejudycjalnych przedłożonych Trybunałowi w sprawie C-37/20]

Pytania prejudycjalne przedstawione przez spółkę SOVIM w niniejszym postępowaniu dotyczą jeszcze innych zagadnień.

Zgodnie z art. 3 ustawy, „w rejestrze beneficjentów rzeczywistych zapisuje i przechowuje się następujące informacje o beneficjentach rzeczywistych zarejestrowanych podmiotów:

1) nazwisko,

2) imię (imiona),

3) obywatelstwo(-a),

4) dzień urodzenia,

5) miesiąc urodzenia,

6) rok urodzenia,

7) miejsce urodzenia,

8) państwo zamieszkania,

9) dokładny adres prywatny lub dokładny adres zawodowy, z podaniem:

a) w odniesieniu do adresów w Wielkim Księstwie Luksemburga: miejsca zwykłego pobytu znajdującego się w krajowym rejestrze osób fizycznych, a w przypadku adresu zawodowego, miejscowości, ulicy i numeru nieruchomości widniejącego w krajowym rejestrze miejscowości i ulic, zgodnie z art. 2 lit. g) loi modifiée du 25 juillet 2002 portant réorganisation de l'administration du cadastre et de la topographie (ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. w sprawie reorganizacji administracji kadastru i topografii, ze zmianami), a także kodu pocztowego,

b) w odniesieniu do adresów zagranicznych: miejscowości, ulicy i numeru nieruchomości za granicą, kodu pocztowego i kraju,

10) w przypadku osób wpisanych do krajowego rejestru osób fizycznych: numer identyfikacyjny przewidziany w loi modifiée du 19 juin 2013 relative à l'identification des personnes physiques (ustawie z dnia 19 czerwca 2013 r. w sprawie identyfikacji osób fizycznych, ze zmianami),

11) w przypadku osób niebędących rezydentami, które nie są wpisane do krajowego rejestru osób fizycznych: zagraniczny numer identyfikacyjny,

12) posiadaną własność,

13) charakter sprawowanej kontroli”.

Zgodnie z art. 11 ustawy, wszystkie powyższe informacje są dostępne organom krajowym w ramach wykonywania ich obowiązków, natomiast zgodnie [Or. 8] z art. 12 do informacji, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1-8, 12 i 13, dostęp ma każdy.

Artykuł 8 europejskiej konwencji praw człowieka, dotyczący prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, stanowi:

„1. Każdy ma prawo do poszanowania swojego życia prywatnego i rodzinnego, swojego mieszkania i swojej korespondencji.

„2. Niedopuszczalna jest ingerencja władzy publicznej w korzystanie z tego prawa, z wyjątkiem przypadków przewidzianych przez ustawę i koniecznych w demokratycznym społeczeństwie z uwagi na bezpieczeństwo państwowe, bezpieczeństwo publiczne lub dobrobyt gospodarczy kraju, ochronę porządku i zapobieganie przestępstwom, ochronę zdrowia i moralności lub ochronę praw i wolności innych osób”.

Ponadto art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) stanowi, że *„każdy ma prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, domu i komunikowania się”.*

Zgodnie z art. 52 karty:

„1. Wszelkie ograniczenia w korzystaniu z praw i wolności uznanych w niniejszej [k]arcie muszą być przewidziane ustawą i szanować istotę tych praw i wolności. Z zastrzeżeniem zasady proporcjonalności, ograniczenia mogą być wprowadzone wyłącznie wtedy, gdy są konieczne i rzeczywiście odpowiadają celom interesu ogólnego uznawanym przez Unię lub potrzebom ochrony praw i wolności innych osób.

„2. Prawa uznane w niniejszej karcie, które są przedmiotem postanowień traktatów, są wykonywane na warunkach i w granicach w nich określonych.

3. W zakresie, w jakim niniejsza karta zawiera prawa, które odpowiadają prawom zagwarantowanym w europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, ich znaczenie i zakres są takie same jak praw przyznanych przez tę konwencję. Niniejsze postanowienie nie stanowi przeszkody, aby prawo Unii przyznawało szerszą ochronę”.

Powstaje zatem pytanie, czy publiczny dostęp do niektórych danych RBR jest zgodny z przywołanymi powyżej przepisami i postanowieniami, a w szczególności z kartą, w związku z czym należy zwrócić się do TSUE z pytaniami prejudycjalnymi, których treść określono w sentencji niniejszego postanowienia.

Artykuł 5 RODO, odnoszący się do zasad dotyczących przetwarzania danych osobowych, ma następujące brzmienie:

„1. Dane osobowe muszą być:

- a) przetwarzane zgodnie z prawem, rzetelnie i w sposób przejrzysty dla osoby, której dane dotyczą [Or. 9] (»zgodność z prawem, rzetelność i przejrzystość«);*
- b) zbierane w konkretnych, wyraźnych i prawnie uzasadnionych celach i nieprzetwarzane dalej w sposób niezgodny z tymi celami; dalsze przetwarzanie do celów archiwalnych w interesie publicznym, do celów badań naukowych lub historycznych lub do celów statystycznych nie jest*

- uznawane w myśl art. 89 ust. 1 za niezgodne z pierwotnymi celami («ograniczenie celu»);*
- c) *adekwatne, stosowne oraz ograniczone do tego, co niezbędne do celów, w których są przetwarzane («minimalizacja danych»);*
 - d) *prawidłowe i w razie potrzeby uaktualniane; należy podjąć wszelkie rozsądne działania, aby dane osobowe, które są nieprawidłowe w świetle celów ich przetwarzania, zostały niezwłocznie usunięte lub sprostowane («prawidłowość»);*
 - e) *przechowywane w formie umożliwiającej identyfikację osób, których dane dotyczą, przez okres nie dłuższy, niż jest to niezbędne do celów ich przetwarzania; dane osobowe mogą być przechowywane przez dłuższy okres, o ile będą przetwarzane wyłącznie do celów archiwalnych w interesie publicznym, do celów badań naukowych lub historycznych lub do celów statystycznych zgodnie z art. 89 ust. 1, pod warunkiem wdrożenia odpowiednich środków technicznych i organizacyjnych wymaganych niniejszym rozporządzeniem w celu ochrony praw i wolności podmiotu danych («ograniczenie przechowywania»);*
 - f) *przetwarzane w sposób zapewniający odpowiednie bezpieczeństwo danych osobowych, w tym ochronę przed niedozwolonym lub niezgodnym z prawem przetwarzaniem oraz przypadkową utratą, zniszczeniem lub uszkodzeniem, za pomocą odpowiednich środków technicznych lub organizacyjnych («integralność i poufność»).*
2. *Administrator jest odpowiedzialny za przestrzeganie ust. 1 i musi być w stanie wykazać jego przestrzeganie («rozliczalność»).*

Przy interpretacji tego aktu pojawia się w sposób uprawniony pytanie, czy publiczny dostęp do danych zawartych w RBR pozwala na zapewnienie zgodności z tymi przepisami.

Należy zatem zwrócić się do TSUE z pytaniami prejudycjalnymi, których treść określono w sentencji niniejszego postanowienia. **[Or. 10]**

Spółka SOVIM podaje w wątpliwość również zgodność art. 15 ustawy z wymogiem ustanowienia skutecznego środka zaskarżenia, argumentując, że przewidziany termin 15 dni jest skrajnie krótki, a przez to narusza art. 6 konwencji praw człowieka.

Artykuł 15 ustawy stanowi, że „2. Podmiot zarządzający tymczasowo ogranicza dostęp do informacji, o których mowa w art. 3, do organów krajowych od momentu otrzymania wniosku do momentu doręczenia decyzji, a w przypadku oddalenia wniosku przez dodatkowy okres 15 dni. Jeżeli od decyzji odmownej wniesiono odwołanie, ograniczenie dostępu do informacji zostaje utrzymane do czasu wyczerpania środków odwoławczych od decyzji odmownej. [...]”

(4) *Podmiot zarządzający publikuje w rejestrze beneficjentów rzeczywistych ogłoszenie o ograniczeniu dostępu do informacji oraz datę wydania odnośnej decyzji.*

(5) *W celu zakwestionowania decyzji podmiotu zarządzającego wydanej na podstawie ust. 2 lub 3 każda zainteresowana osoba może wnieść odwołanie od tej decyzji zgodnie z art. 7 ust. 3 w terminie 15 dni od daty opublikowania ogłoszenia, o którym mowa w ust. 4”.*

Płynie stąd wniosek, że bieg terminu do wniesienia odwołania rozpoczyna się w dniu opublikowania ogłoszenia, a nie w dniu doręczenia decyzji beneficjentowi gospodarczemu.

Ponadto nie wykazano, dlaczego termin 15 dni na wniesienie odwołania, mający zastosowanie w wielu innych przypadkach, należy uznać za niewystarczający w świetle art. 6 europejskiej konwencji praw człowieka.

Nie ma zatem potrzeby przedłożenia TSUE pytania prejudycjalnego w tym względzie.

Z powyższych względów:

[...] Tribunal d'arrondissement (sąd okręgowy) w Luksemburgu, orzekający w postępowaniu kontradiktoryjnym,

[...]

zawiesza postępowanie i zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

Pytanie nr 1

Czy art. 1 ust. 15 lit. e) dyrektywy (UE) 2018/843, zmieniający art. 30 ust. 5 akapit pierwszy dyrektywy 2015/849 w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającej rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE, w zakresie, w jakim przepis ten nakłada na państwa członkowskie wymóg publicznego udostępniania w każdym przypadku każdej osobie [Or. 11] informacji o beneficjentach rzeczywistych bez konieczności wykazania interesu prawnego przez tą osobę, jest ważny

a. w świetle prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego zagwarantowanego w art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), interpretowanego zgodnie z art. 8 europejskiej konwencji praw człowieka, przy uwzględnieniu celów określonych, między innymi, w motywach 30 i 31 dyrektywy 2018/843, dotyczących w szczególności zwalczania prania pieniędzy i finansowania terroryzmu; oraz

b. w świetle prawa do ochrony danych osobowych zagwarantowanego w art. 8 karty w zakresie, w jakim ma ono na celu, między innymi, zapewnienie zgodnego z prawem, rzetelnego i przejrzystego przetwarzania danych osobowych w odniesieniu do podmiotu danych, ograniczenia celów gromadzenia i przetwarzania oraz minimalizacji danych?

Pytanie nr 2

1. Czy art. 1 ust. 15 lit. g) dyrektywy 2018/843 należy interpretować w ten sposób, że istnienie wskazanych w tym przepisie wyjątkowych okoliczności, w których państwa członkowskie mogą przewidzieć wyłączenie dostępu w odniesieniu do całości lub części informacji o beneficjentach rzeczywistych, jeśli dostęp publiczny narażałby beneficjenta rzeczywistego na niewspółmierne ryzyko, ryzyko nadużycia finansowego, porwania, szantażu, wymuszenia, nękania, przemocy lub zastraszenia, można stwierdzić tylko w przypadku przeprowadzenia dowodu na istnienie niewspółmiernego ryzyka nadużycia finansowego, porwania, szantażu, wymuszenia, nękania, przemocy lub zastraszenia, które ma charakter wyjątkowy, zachodzi rzeczywiście w odniesieniu do konkretnej osoby będącej beneficjentem rzeczywistym oraz ma charakter rzeczywisty i aktualny?

2. W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy interpretowany w ten sposób art. 1 ust. 15 lit. g) dyrektywy 2018/843 jest ważny w świetle prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego zagwarantowanego w art. 7 karty i prawa do ochrony danych osobowych zagwarantowanego w art. 8 karty?

Pytanie nr 3

1. Czy art. 5 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (zwanego dalej „RODO”), wymagający przetwarzania danych zgodnie z prawem, rzetelnie i w sposób przejrzysty w odniesieniu do podmiotu danych, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, że:

a. dane osobowe beneficjenta rzeczywistego wpisane do rejestru beneficjentów rzeczywistych utworzonego zgodnie z art. 30 dyrektywy 2015/849, zmienionym art. 1 ust. 15 dyrektywy 2018/843, są publicznie dostępne bez jakiegokolwiek kontroli ani wymogu uzasadnienia przez każdą osobę występującą o dostęp, i bez możliwości uzyskania przez podmiot danych (beneficjenta rzeczywistego) informacji o tym, kto miał dostęp do jego danych osobowych, [Or. 12]

b. administrator takiego rejestru beneficjentów rzeczywistych zapewnia dostęp do danych osobowych beneficjentów rzeczywistych nieograniczonej i niemożliwej do zidentyfikowania liczbie osób?

2. Czy art. 5 ust. 1 lit. b) RODO wymagający ograniczenia celów należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, by dostęp do danych osobowych beneficjenta rzeczywistego wpisanych do rejestru beneficjentów rzeczywistych utworzonego zgodnie z art. 30 dyrektywy 2015/849, zmienionym art. 1 ust. 15 dyrektywy 2018/843, przysługiwał każdej osobie w sytuacji, gdy administrator tych danych nie jest w stanie zagwarantować, że dane te są wykorzystywane wyłącznie w celu, w jakim zostały zebrane, a mianowicie w celu walki z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu, w sytuacji gdy każda z tych osób nie jest organem odpowiedzialnym za realizację tych celów?

3. Czy art. 5 ust. 1 lit. c) RODO wymagający minimalizacji danych należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie publicznemu dostępowi za pośrednictwem rejestru beneficjentów rzeczywistych utworzonego zgodnie z art. 30 dyrektywy 2015/849, zmienionym art. 1 ust. 15 dyrektywy 2018/843, do danych obejmujących – oprócz imienia i nazwiska, miesiąca i roku urodzenia, obywatelstwa i państwa zamieszkania beneficjenta rzeczywistego oraz posiadanej własności i charakteru sprawowanej kontroli – również jego datę urodzenia i miejsce urodzenia?

4. Czy art. 5 ust. 1 lit. f) RODO, który wymaga przetwarzania danych w taki sposób, aby zapewnić odpowiednie bezpieczeństwo danych osobowych, w tym ochronę przed nieuprawnionym lub niezgodnym z prawem przetwarzaniem, zapewniając tym samym integralność i poufność takich danych, nie stoi na przeszkodzie nieograniczonemu i bezwarunkowemu dostępowi, bez zobowiązania do zachowania poufności, do danych osobowych beneficjentów rzeczywistych, które to dane są dostępne w rejestrze beneficjentów rzeczywistych utworzonym zgodnie z art. 30 dyrektywy 2015/849, zmienionym art. 1 ust. 15 dyrektywy 2018/84?

5. Czy art. 25 ust. 2 RODO, który gwarantuje domyślną ochronę danych, zgodnie z którą, między innymi, domyślnie dane osobowe nie mogą być udostępniane nieokreślonej liczbie osób fizycznych bez interwencji danej osoby fizycznej, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, że:

a. rejestr beneficjentów rzeczywistych utworzony zgodnie z art. 30 dyrektywy 2015/849, zmienionym art. 1 ust. 15 dyrektywy 2018/843, nie wymaga rejestracji w witrynie rzeczonoego rejestru każdej z osób przeglądających w ramach publicznego dostępu dane osobowe beneficjenta rzeczywistego,

b. beneficjent rzeczywisty nie otrzymuje żadnych informacji na temat przeglądania danych osobowych beneficjenta rzeczywistego zapisanych w takim rejestrze,

c. w świetle celu przetwarzania rozpatrywanych danych osobowych nie ma zastosowania żadne ograniczenie co do zakresu i dostępności tych danych osobowych? **[Or. 13]**

6. Czy art. 44-50 RODO, które uzależniają przekazanie danych osobowych do państwa trzeciego od spełnienia ściśle określonych warunków, należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, by takie dane beneficjenta rzeczywistego, wpisane do rejestru beneficjentów rzeczywistych utworzonego zgodnie z art. 30 dyrektywy 2015/849, zmienionym art. 1 ust. 15 dyrektywy 2018/84, były w każdym przypadku dostępne każdej osobie korzystającej z publicznego dostępu, bez wykazania interesu prawnego i bez ograniczeń co do miejsca, w którym osoba ta się znajduje?

[...]

DOKUMENT ROBOCZY